

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA
DISCRIMINĂRII**
Autoritate de stat autonomă

**HOTĂRÂREA Nr. 641
din 18.06. 2008.**

Dosar nr: 63/2007

Petiția nr: 920 din data de 06.02.2007

Petent: L D M și alții

Obiect: Tratat diferentiat privind acordarea unor sporuri personalului auxiliar din sistemul justiției

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petenților

I.1.1. Petent : L D M , L I , D E , D
M R , T S , B R , F L ,
B V , C E , N D – personal auxiliar în cadrul
Judecătorei Moreni, cu domiciliu ales,

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

I.2.1. Ministerul Justiției Str. Apolodor nr. 17, sector 5, București

I.3. Procedura de citare

Urmare petiției înregistrate cu nr. 920 din data de 06.02.2007, formulată de către petenți, în temeiul art. 20 alin.4 din **O.G. nr.137/2000** privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, părțile au fost invitate, prin adresele cu nr. 6604/25.06.2007, 6605/25.06.2007 la sediul C.N.C.D pentru audieri.

Părțile nu s-au participat la audierile. Ministerul Justiției a transmis punctul de vedere.

Procedura citării a fost legal îndeplinită.

II. Obiectul sesizării și susținerile părților

Petenții, în calitate de personal auxiliar din cadrul Judecătoriei Moreni apreciază drept o inechitate și o discriminare, acordarea sporului de 10% prevăzut de art. 28 alin. 6 din OUG nr. 43/2002 privind personalul auxiliar din cadrul DNA, care stabilește că salarizarea personalului auxiliar de specialitate și a personalului economic și administrativ este cea prevăzută de lege pentru aceleași categorii de personal al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și celălalt personal auxiliar de la judecătorii, parchetele de pe lângă acestea și curți de apel și parchetele de pe lângă acestea.

Susținerea petenților

În cuprinsul petiției se fac următoarele precizări:

Prin Ordonanța de Urgență nr. 43/04.04.2002, aprobată prin Legea nr. 503/2002 și menținută prin O.U.G. nr.24/21.04.2004 privind creșterea transparenței în exercitarea demnităților publice și a funcțiilor publice, precum și intensificarea măsurilor de prevenire și combatere a corupției, aprobată prin Legea nr. 601 din 16.12.2004 s-a prevăzut la art. 28 alin(5) că salarizarea personalului auxiliar de specialitate și a personalului economic administrativ, care participă la soluționarea cauzelor de corupție pentru aceleași categorii de personal al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Conform art. 19 din OG nr.83/2000 "saliile de bază pentru personalul auxiliar de specialitate de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este cu 10% mai mare decât cele prevăzute pentru personalul auxiliar de specialitate de la judecătorii și parchete de pe lângă acestea".

Potrivit aceluiași articol, salariile de bază ale personalului auxiliar de specialitate de la curțile de apel și parchetele de pe lângă aceste instanțe sunt cu 7% mai mari decât cele prevăzute pentru personalul auxiliar de specialitate de la judecătorii și parchetele de pe lângă acestea.

Cum dispozițiile OUG nr. 43/2002 nu prevăd nici un criteriu pe baza căruia se face diferența între personalul auxiliar de la organele de urmărire penală sau cele care judecă unele cauze de corupție și celelalte categorii de personal auxiliar de justiție, petenții consideră că sunt îndreptățiți a primi și diferența de 3% dintre sporul de care beneficiază personalul auxiliar de specialitate, care participă la soluționarea cauzelor având ca obiect infracțiuni de corupție și sporul cuvenit personalului auxiliar de specialitate de la curțile de apel.

Prevederile art. 28 alin.5 din Ordonanța de Urgență nr. 43/04.04.2002, aprobată prin Legea nr. 503/2002 și modificată de OUG nr. 24/21 04.2004 aprobată prin Legea nr. 601/2004 adoptate de executiv și legiuitor încalcă în mod flagrant egalitatea în drepturi, astfel cum este ea considerată de art. 16 potrivit cu care "Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări".

Lipsa unor justificări legale în cuprinsul acestor acte normative (OUG 43/04.04.2002, OUG 24/21.01.2004, Legea nr. 503/2002 și Legea nr. 601/16.12.2004) pentru salarizarea diferență a personalului auxiliar conduce la

ideea că această diferențiere este una artificială ce încalcă dreptul la remunerație echitabilă pentru tot personalul din justiție.

Petenții precizează că astfel de criterii nu se justifică pentru că, spre exemplu, nu vedem cu ce este mai impotantă din punct de vedere social, dar și din perspectiva unei bune funcționări în sistemul judiciar, participarea personalului auxiliar la soluționarea unor cauze de corupție, ori a unei infracțiuni contra siguranței statului sau a unei cauze comerciale ori de drept comun.

Susținerea Ministerului Justiției

Ministerul Justiției prin adresele nr. 3670/13.04.2007 și nr 7486/18.07.2007 formulează un punct de vedere la obiectul petiției date, aratând următoarele:

Până la data adoptării O.G.nr.8/2007 privind salarizarea personalului auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, precum și din cadrul altor unități din sistemul justiției, salarizarea personalului auxiliar s-a făcut prin:

Legea nr. 56/1996 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor Înaltei Curți de Casație și Justiție, ale magistraților-asistenți și ale celorlalte categorii de personal, cu modificările și completările ulterioare – pentru personalul auxiliar din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție;

Legea nr. 50/1996 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului din organele autorității judecătorești, republicată, cu modificările ulterioare – pentru personalul auxiliar de la celelalte instanțe și de la parchetele de pe lângă instanțele judecătorești, inclusiv pentru personalul auxiliar din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Petenții au calitate de personal auxiliar în cadrul Judecătoriei Moreni.

Dispoziții legale incidente:

Potrivit art. 18 alin.1 din Legea nr. 50/1996:

“Salariile de bază pentru personalul auxiliar de specialitate de la instanțele judecătorești și parchete sunt stabilite pe grade sau trepte profesionale și gradații, în funcție de pregătirea profesională, de vechimea în specialitate și de gradul instanței sau al parchetului de pe lângă acestea ” .

Potrivit art.19 alin 1 din Legea nr. 50/1996 – astfel cum a fost modificat prin O.G. nr. 83/2000:

“(1) Salariile de bază pentru personalul auxiliar de specialitate de la tribunale și de la parchetele de pe lângă acestea sunt cu 5% mai mari decât cele prevăzute la cap. A al anexei nr. 2; salariile de bază pentru personalul auxiliar de specialitate de la curțile de apel și parchetele de pe lângă aceste instanțe sunt cu 7% mai mari decât cele prevăzute la cap. A al anexei nr. 2 ; salariile de bază pentru personalul auxiliar de specialitate de la Parchetul de pe lângă Curtea Supremă de Justiție sunt cu 10% mai mari decât cele prevăzute la cap. A al anexei nr. 2.”

Potrivit dispozițiilor art 28 alin.6 – fostul art. 28 alin.5 – din O.U.G. nr.43/2002 privind Direcția Național Anticorupție:

“Salarizarea personalului auxiliar de specialitate și a personalului economic și administrativ este cea prevăzută de lege pentru aceleași categorii de personal al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție.” Rezultă că, în baza acelor

dispoziții legale, personalul auxiliar de specialitate din cadrul Parchetului de pe lângă ÎCCJ și cel din cadrul DNA beneficia de o majorare cu 10% a salariilor de bază în raport cu personalul auxiliar de la judecătorii și parchetele de pe lângă acestea, de o majorare cu 5 % a salariilor de bază în raport cu personalul auxiliar de la tribunale și parchetele de pe lângă acestea etc.

Personalul auxiliar din cadrul ÎCCJ , instanță supremă, era salarizat, până la apariția OG nr. 8/2007, în baza unei legi speciale, respectiv Legea nr. 56/1996.

Contrar celor invocate de petenți, dispozițiile legale citate nu stabilesc nicio legătură între această majorare salarială de care beneficia personalul auxiliar din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și cel din Direcția Națională Anticorupție și participarea acestuia la soluționarea unor cauze de corupție, astfel cum erau definite acestea prin Legea nr. 78/2000.

Diferențierea salariilor între personalul auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești și parchetelor s-a făcut avându-se în vedere nu un criteriul a cauzelor instrumentate, ci criteriul gradului instanței sau al parchetului de pe lângă acestea. Acest fapt rezultă din dispozițiile exprese ale art. 18 și art. 19 din Legea nr. 50/1996 și din prevederile art. 29 alin. 6 din O.U.G. nr. 43/2002.

În baza dispozițiilor OUG 43/2002, Parchetul Național Anticorupție – actuala Direcție Națională Anticorupție – a fost înființat “la nivel național”, ca structură autonomă în cadrul Ministerului Public. Ca atare , nu este greșit în a considera că, P.N.A.- anterior reorganizării în Direcția Națională Anticorupție – reprezintă o structură aflată la același nivel cu P.Î.C.C.J., în ceea ce privește o diferențiere pe verticală a parchetelor. În acest sens, trebuie menționat și că salarizarea procurorilor P.N.A. era aceeași cu cea a procurorilor P.Î.C.C.J.², precum și faptul că procurorii care funcționau în cadrul serviciilor teritoriale ale P.N.A., ce erau constituite la nivelul parchetelor de pe lângă Curțile de Apel, nu funcționau în cadrul acestor parchete ci pe lângă ele.

Având în vedere această poziție a Parchetului Național Anticorupție în cadrul structurii Ministerul Public, Ministerul Justiției consideră că era justificată pe deplin și dispoziția potrivit căreia indemnizația personalului auxiliar din cadrul acestei instituții nou înființate urma să fie aceeași cu cea a personalului auxiliar din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Legiuitorul a înțeles să atribuie personalului auxiliar o indemnizație concretizată printr-un procent la salariu brut în raport cu nivelul instanței și al parchetului în cadrul căruia își desfășoară activitatea, principiu avut de altfel în vedere și la emiterea dispoziției art.18 și 19 din Legea nr. 50/1996, dispoziții față de care solicitanții nu se consideră discriminați.

Susținerea Ministerului Economiei și Finanțelor

Ministerul Economiei și Finanțelor prin adresa nr.4576/04.05.2007, formulează un punct de vedere referitor la obiectul petiției aratând următoarele:

- Ministerul Economiei și Finanțelor nu are competență în soluționarea aceslei petiții, întrucât instituția nu se confundă cu bugetul de stat , rolul M.E.F. fiind acela de a elabora proiectul bugetului de stat pe baza proiectelor bugetelor locale,

respectând procedura reglementată de Legea nr. 500/2002, privind finanțele publice.

Bugetul de stat este aprobat prin lege organică de Parlamentul României, acesta reprezentând puterea executivă și prin urmare nu se poate impune elaborarea bugetului sub o anumită formă și conținut.

Pe de altă parte, din analiza prevederilor art. 28 alin 5 din O.U.G. nr. 45/2002 privind Parchetul Național Anticorupție, cu modificările și completările ulterioare rezultă că personalul auxiliar de specialitate, personalul economic și administrativ din cadrul Parchetului Național Anticorupție, a beneficiat de aceleași drepturi salariale ca și personalul similar din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție. Personalul auxiliar de specialitate din cadrul Parchetului Național Anticorupție a fost salarizat la nivelul aceleiași categorii de personal din cadrul Parchetului Curții Supreme de Justiție, din considerentul că acest organism de luptă împotriva actelor de corupție a fost înființat la nivel național fiind coordonat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, avându-se totodată în vedere și specificul activității acestuia de investigare a corupției la nivel înalt, de combatere a acestor acte de infracționalitate, cu implicații majore asupra procesului de integrare a României în Uniunea Europeană, la acea vreme.

Prin Anexa nr. 2 litera A la O.U.G. 83/2000 pentru modificarea și completarea legii 50/1996, s-a stabilit grila de salarizarea personalului auxiliar de la judecătorii și parchetele de pe lângă aceste instanțe.

Din analiza prevederilor art. 19 din legea nr. 50/1996 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului din organul autorității judecătorești, astfel cum au fost modificate și completate prin O.G. 83/2000 reiese că s-au stabilit salariile de bază pentru personalul de specialitate de la tribunale, curți de apel și de la parchetele de pe lângă aceste instanțe dar și de la Parchetul de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, personalul auxiliar de specialitate din cadrul judecătoriilor neregăsindu-se în enumerarea de la art. 19. Rezultă că personalul auxiliar de specialitate din cadrul judecătoriilor beneficiază numai de salarii de bază prevăzute în Anexa nr. 2 litera A și de un spor de fidelitate în raport cu vechimea efectivă în funcția auxiliară de specialitate, de la 5 % la 20%, calculat la salariul de bază, în conformitate cu prevederile art. 18 din legea nr. 50/1996, așa cum a fost modificată prin O.G. nr. 83/2000.

În opinia MEF diferența de spor solicitată de petenți nu poate fi acordată atâta timp cât nu există temei legal în acest sens, iar astfel de diferențieri ale nivelurilor salariale există și în salarizarea magistraților, precum și în cadrul altor categorii de personal bugetar, pentru care au fost stabilite, prin legile de salarizare, diferențieri salariale în funcție de complexitatea activității desfășurate și de nivelul instituției în care își desfășoară activitatea.

III. Motivele de fapt și de drept

În fapt, Colegiul Director reține faptul că obiectul petiției astfel cum a fost formulat, se referă la acordarea unui spor 10% personalului auxiliar din cadrul DNA și Parchetul de pe lângă ÎCCJ, în timp ce personalului auxiliar din cadrul curților de apel și parchetelor de pe lângă acestea li se acordă un spor de 7 % la salariul pe

care îl deține personalul auxiliar din cadrul judecătoriilor și parchetelor de pe lângă acestea.

În drept, analizând faptele reținute în acest caz, Colegiul Director se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci când se induc distincții între situații analoge și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoge sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă.

În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv.

Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale articolului 2. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art.2, alin.1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

Deci, pentru ca o faptă să fie calificată ca fiind faptă de discriminare, trebuie să îndeplinească cumulativ mai multe condiții:

a) Existența unui tratament diferențiat a unor situații analoge sau omiterea de a trata în mod diferit situații diferite, necomparabile. În speța de față, categoriile de personal auxiliar la care fac referire petenții nu se află în situații comparabile deoarece diferențierea salariilor între personalul auxiliar din cadrul instanțelor judecătorești și parchetelor, s-a făcut avându-se în vedere nu un criteriul a cauzelor instrumentate nu un criteriul a cauzelor instrumentate, ci criteriul gradului instanței sau al parchetului de pe lângă acestea.

b) Existența unui criteriu de discriminare conform. art. 2 alin. 1 din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată, cu modificările ulterioare.

c) Tratatamentul să aibă drept scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a unui drept recunoscut de lege. În cazul de față nu este vorba de un drept încălcat.

d) Tratatamentul diferențiat să nu fie justificat obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a aceluși scop să nu fie adecvate și necesare. În speța dată diferența de tratament acordată personaului DNA ȘI Parcgetului de pe lângă ÎCCJ este justificată obiectiv de faptul că aceștia sunt încadrați la instanța supremă sau la instituții aflate sub tutela instanței supreme.

Trebuie astfel avut în vedere faptul că deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul din criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, dar trebuie să se refere la persoane aflate în situații comparabile tratate în mod diferit datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în acest articol de lege.

Astfel, nu toate situațiile în care anumite persoane sunt tratate diferențiat, pot constitui fapte sau acte de discriminare, iar un asemenea tratament poate avea la bază un alt motiv decât apartenența persoanei respective la una dintre categoriile prevăzute în art. 2, alin. 1 din O.G. nr. 137/2000.

Analizând documentele existente la dosar precum și legislația în vigoare, Colegiul Director a constatat că nu sunt întrunite elementele constitutive pentru a ne afla în prezența unei fapte de discriminare, astfel cum este definită de art.2 din O.G. nr.137/2000, republicată.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Aspectele sesizate în petiție nu întrunesc elementele constitutive ale unei fapte de discriminare potrivit art. 2 alin 1 din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată;
2. Comunicarea hotărârii părților din dosar

IV. Modalitatea de plată a amenzii (dacă este cazul)

- nu este cazul;

V. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată în termenul legal potrivit prevederilor **O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare** și prevederilor **Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

ASZTALOS FERENC CSABA – Membru

HALLER ISTVAN – Membru

IONIȚĂ GHEORGHE – Membru

NIȚĂ DRAGOȘ TIBERIU- Membru

PANFILE ANAMARIA – Membru

VASILE ANA MONICA - Membru

Notă: Hotărârile emise de Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării potrivit prevederilor legii și care nu sunt atacate în termenul legal potrivit prevederilor **O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare** și prevederilor **Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

